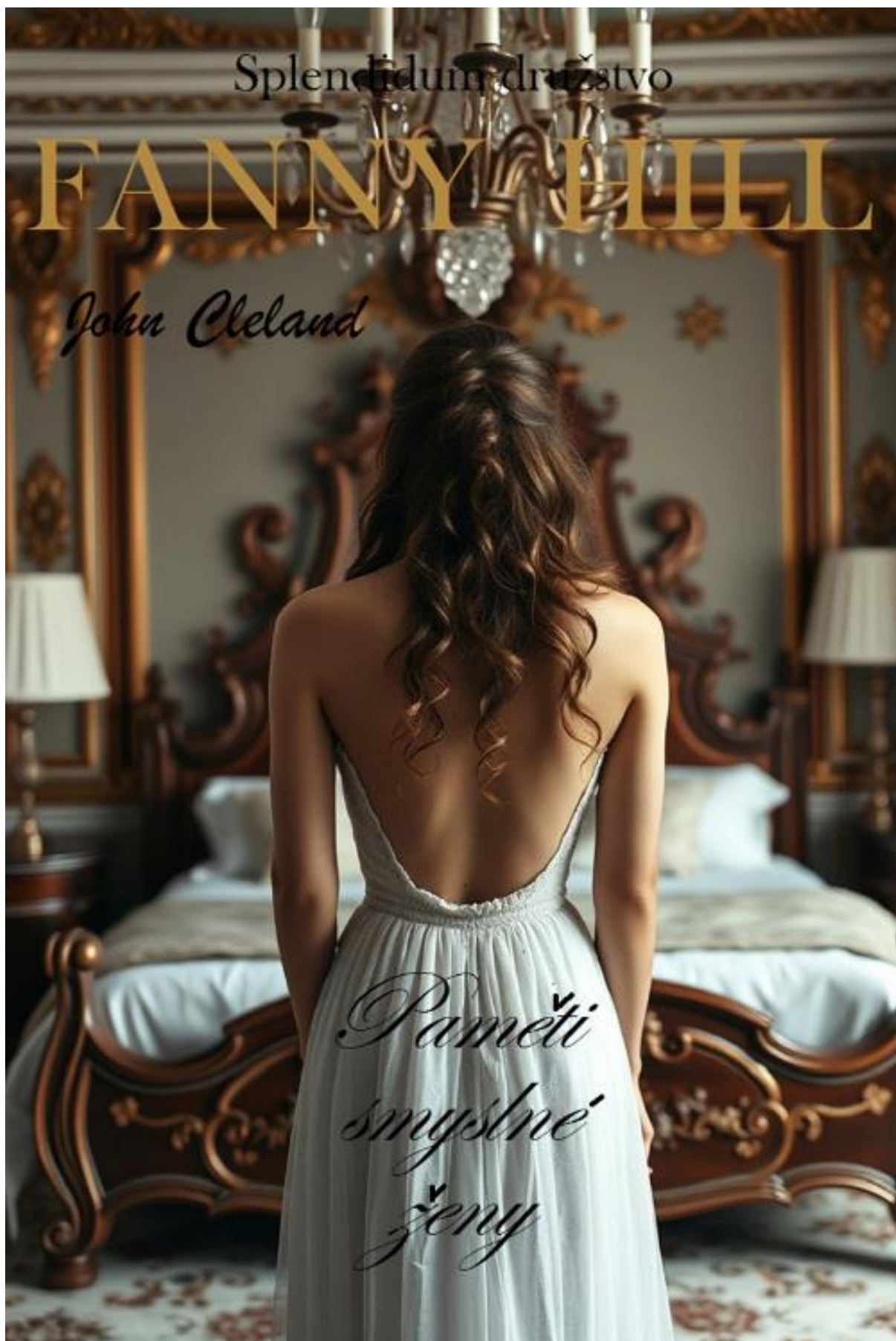

Splendidum družstvo

FANNY HILL

John Cleland

*Paměti
smyslné
ženy*

FANNY HILL

Paměti smyslné ženy

Copyright © John Cleland, 1749

Cover © Splendidum družstvo, 2025

Translation © Alena Adamcová, 2025

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2025

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-402-8 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-403-5 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-404-2 (PDF)

Z anglického originálu *Memoirs Of Fanny Hill by John Cleland* přeložila
Alena Adamcová.

Obsah

Prolog	4
První dopis.....	5
II.	20
III.	38
IV.	55
V.	74
VI.	91
Druhý dopis	110
II.	129
III.	147
IV.	168
V.	186
VI.	202
VII.	212

Splendidum družstvo

Prolog

Každá kniha je nepochybně založena na osobních vzpomínkách autora. Jen málokdo se mohl pochlubit tak bohatými životními zkušenostmi jako John Cleland (1709–1789). Ve své době byl mnoha lidmi: učencem i duelantem, sukničkářem i cestovatelem, vojákem i pornografickým publicistou; okusil trpké lahůdky Východu i nesrovnatelně fádňější keltskou filologii; sloužil koruně jako anglický konzul ve Smyrně a Východoindické společnosti v Bombaji; z první ruky znal pracovní a životní podmínky novináře z Grub Street a snášel ještě větší útrapy jako učitel. Ale co je nejdůležitější, zažil nejvyšší blaženost dostupnou smrtelníkům, když se stal autorem bestselleru Fanny Hill: Paměti smyslné ženy, který vyšel v roce 1749 a zaznamenal fantastický úspěch. Toto mistrovské dílo sentimentální erotiky, které je i po více než dvou stech letech předmětem ostrých debat mezi volnomyšlenkáři a puritány, bylo Clelandovým prvním pokusem znovu vytvořit rozkoše těla v literární formě. Vzácná upřímnost a nakažlivá přitažlivost románu mu vynesly celosvětovou slávu...

Ale v oné době bylo nepřípustné psát takové romány. Vysoké kruhy váhaly, jak se spisovatelem naložit. Gentleman vzdělaný a vychovaný ve Westminsteru, syn plukovníka, jistě nemohl být vystaven stejnému trestu jako prostý vydavatel. Na druhou stranu, schvalování erotiky mohlo vést k tomu, že by Cleland pokračoval v psaní podobných děl, což by hrozilo skandálem u dvora a hněvem církve. Cleland byl nucen obstat před Tajnou radou, kde se ho ptali: co se snaží svým románem říct? Lze předpokládat, že se dostatečně bránil a vydání knihy připsal finančním potížím. Členové Tajné rady považovali za do očí bijící nespravedlnost, že brilantní gentleman neměl žádný zdroj příjmu. Rozsudek byl příkladem kompromisu, který je vzácný ve své nejednoznačnosti: Clelandovi byl přiznán značný důchod pod podmínkou, že nedovolí, aby se něco podobného opakovalo.

Cleland po mnoho let věrně dodržoval smlouvu a dovolil si psát pouze divadelní hry, poezii a politické pamflety. Román - Paměti smyslné

ženy, měl v sobě snoubit ctnosti Fanny Hillové a zároveň demonstrovat vyšší uměleckou úroveň a stát se okouzlejícím a vtipným ztělesněním neřesti, jak každý nezaujatý čtenář snadno ocení.

Peter Lingham, Ph.D.

První dopis

Madam!

Beru do ruky pero a poskytuji vám tak nezvratný důkaz, že vaše přání přijímám jako rozkazy a že je bezvýhradně splním. Jakkoli nevděčný bude tento úkol, vytáhnu ze své paměti a předložím vám k nahlédnutí svůj skandální život, kroky, kterými jsem nakonec dosáhla veškeré vděčnosti, kterou nám láska, zdraví a štěstí mohou dát. Dokud květy mého mládí ještě neuvadly, dokud není příliš pozdě oddávat se blaženosti lenosti, kterou mi poskytuje svoboda a značné bohatství, přeji si dosáhnout porozumění – samozřejmě ne opovržení, neboť, když jsem byla životem vržena do víru frivolních radovánek, poznala jsem a rozumím lidem, jejich zvykům a mravům lépe než ti v našem nešťastném povolání, kteří považují každou myšlenku nebo vzpomínku za svého nejhoršího nepřítele, zahánějí ji pryč, ba i bez milosti ničí.

K smrti nesnáším dlouhé předmluvy a ušetřím vás; nebudu už marně plýtvat slovy na omluvy za to, že se vám před očima objeví můj nemravný život, o kterém píšu se stejnou svobodou, s jakou jsem ho kdysi žila.

Pravda!

Nahá a naprostá pravda – to říkám a nemám v úmyslu hledat jemnost ani zahalovat její nahotu závojem mušelínu. Ne, budu líčit to, co se mi stalo, v barvách, které si v oněch dobách vybrala sama příroda, aniž bych se obtěžovala dodržovat takzvané zákony slušnosti, které nikdy neměly proniknout do takových hlubin intimity, jako je ta naše. Máte dost zdravého rozumu a jste příliš obeznámena s originály, abyste si dovolila, proti své vlastní povaze, stydlivě odfrknout nad jejich zobrazeními. Největší z mužů, majitelé nejvyššího a nejvytříbenějšího vkusu, bez hanby zdobí své byty obrazy nahých žen, ačkoli podlehnou běžným předsudkům a mohou považovat takové obrazy za neslušné všet na stěnách schodišť nebo v salónech.

Když jsem to jednou provždy řekla, přejdu rovnou k příběhu svého života.

Moje rodné jméno bylo Frances Hillová. Narodila jsem se v malé vesnici nedaleko Liverpoolu v Lancashire. Moji rodiče byli velice chudí a, jak zbožně věřím, velmi poctiví. Otec měl tělesné postižení a nemohl vykonávat obvyklou těžkou práci lidí v našem okolí – vydělával si skromné živobytí pletením sítí. Příjem mé matky, která v našem okolí provozovala malou denní školu pro dívky, příjem rodiny nijak výrazně nezvýšil. Moji rodiče měli několik dětí, ale všechny kromě mě zemřely v dětství. Příroda mi dopřála vynikající zdraví.

Ve čtrnácti letech jsem získala obvyklé vzdělání prostého lidu: omezovalo se na schopnost číst, respektive luštit slova, čmárat nečitelné čmáranice a pár dovedností v těch nejběžnějších činnostech. Pokud jde o základ mých představ o ctnosti, byla to téměř úplná neznalost hříchu a zla, stejně jako plachá bázlivost charakteristická pro naše pohlaví v útlých letech života, kdy neobvyklé znepokojuje a děsí více svou novostí než čímkoli jiným. Je třeba říci, že takové obavy se často vyléčí čistotou a cudností, protože dívka postupně přestává vnímat muže jako dravého lovce připraveného ji pohltit.

Moje ubohá matka dělila veškerý svůj čas mezi péči o své studenty a pár domácích prací; neměla téměř žádný čas starat se o mou výchovu; navíc sama byla před vším zlem chráněna svou vrozenou cudností a nedokázala si ani představit, že bych potřebovala varování nebo ochranu před něčím nekalým.

Blížily se mi patnácté roky, když mě postihlo to nejhorší neštěstí: Ztratila jsem své milované rodiče, oba během několika dní zemřeli na neštovice. Můj otec zemřel první, čímž urychlil smrt mé matky. Přes noc jsem se stala ubohým sirotkem, zbaveným přátel a soucitu. Musím vám říct, že můj otec přijel a usadil se v těchto končinách teprve nedávno a náhodou; sám pocházel z Kentu. Krutá nemoc, která zničila mé rodiče, se dotkla svými strašlivými křídly i mě, ale moje nemoc byla tak mírná, že jsem zůstala nezraněna a dokonce – jejíž hodnotu jsem si tehdy neuvědomovala – jsem neměla ani stopu po neštovicích.

Nebudu popisovat stav zármutku a smutku, do kterého jsem se za takových neradostných okolností přirozeně dostala. Moje mládí a lehkomyšlnost, která s ním souvisela, brzy rozptýlily jakékoli myšlenky na nenapravitelnou ztrátu. Řeknu, že nic mi nepomohlo překonat mé hořké zoufalství tolik jako záměr – který mě okamžitě napadl – jet do Londýna a vstoupit tam do služby, v čemž mi byla slíbena veškerá možná pomoc a rady od jisté Ester Davisové, mladé ženy, která přijela navštívit přátele a po několikadenním pobytu se chystala vrátit do hlavního města.

V celé vesnici nebyla ani živá duše, které by záleželo na mém osudu nebo budoucnosti, takže nikdo mě od mého plánu neodradil. Žena, která mě musela po smrti rodičů přijmout, mě zdaleka neodradila, spíše mě povzbudila, abych to uskutečnila. Není divu, že jsem se brzy pevně rozhodla prozkoumat širý svět a vydat se do Londýna NAJÍT SVÉ ŠTĚSTÍ. Mimochodem, tato fráze zničila životy mnohem více vesnických dobrodruhů, než aby jim pomohla usadit se nebo prosperovat.

A pak mě Ester Daviesová trochu uklidnila a inspirovala mě, abych šla s ní; prostě roznítla mou dětskou zvědavost popisy veškeré nádhery, kterou bylo možné v Londýně vidět: král, královská rodina, nádherné hry a opery - zkrátka veškerá zábava, ke které měli lidé z jejího kruhu přístup, a jakákoli maličkost, která mohla zamotat mou mladou hlavu.

A k tomu všemu – dodnes si na to nevzpomínám bez smíchu – nevinný obdiv, lehce zabarvený závistí, s nímž jsme my, ubohé dívky, jejichž představa o nedělním oděvu do kostela nikdy nepřesahovala rovné šaty z hrubého lnu a vlněnou mantilu, koukaly jsme na módní saténové šaty Ester, její čepici, křiklavě zdobenou krajkou a barevnými stuhami, její stříbrem vyšíváné pantofle se závisti. Zdálo se nám, že takový luxus roste v Londýně na stromech a vzbuzuje v nás tvrdohlavou touhu dostat se tam a uchvátit si svůj podíl.

Cestování ve společnosti městské ženy bylo v tehdejší době běžnou záležitostí a Ester se rozhodla, že se mě během cesty ujme, stačilo, že mi celou cestu do hlavního města mohla vyprávět, jak podle jejích vlastních slov „někteří ze služebnictva z vesnice zaopatřovali sebe a všechny své příbuzné na celý život: dodržovali cudnost a dělali se svými pány takové věci, že se s nimi oženili - začali cestovat v kočárech, žili šťastně pro své potěšení a někteří se prý dokonce stali vévodkyněmi; všechno záleží na štěstí,“ tak proč bychom se jí a mně, jako komukoli jinému, nemělo něco podobného poštěstit?

Byly tu i další příběhy, které mě nutily dychtivě se vydat na slibnou cestu, aniž bych se ohlížela za svým domovem, ačkoli to byl můj vlastní, kde mě stále více tížil přechod z tepla péče do chladné, dobročinné atmosféry ženy, která mě z lítosti přijala, od níž jsem péči a zájem nejméně očekávala. Byla však tak svědomitá, že se jí podařilo proměnit v hotovost drobné, které mi zbyly po zaplacení dluhů a pohřební výlohy, takže mi před odchodem předala celý můj majetek: pár kusů oblečení a prádla v přenosné truhle a osm guinejí a sedmnáct šilinků ve stříbře, uložené v měšci se zapínáním – bohatství, jaké jsem nikdy předtím neviděla a o kterém jsem si nikdy nedokázala představit, že by

se dalo promrhat. Byla jsem tak ohromena radostí při pohledu na tak nesmírnou sumu, že jsem sotva poslouchala spoustu dobrých rad, které mi byly spolu s penězi dány.

Pro mě a Ester byla v londýnském kočáru zakoupena místa. Vynechávám nevýznamnou scénu našeho odjezdu, při níž jsem uronila pár slz, mísících smutek s radostí. Ze stejného důvodu nevýznamnosti vynechávám vše, co se mi cestou přihodilo – například chtivé pohledy kočího nebo úmysly některých cestujících, které byly zmařeny díky bdělosti mé opatrovnice Ester. Ke cti se o mě starala jako matka a převedla na mě všechny cestovní výdaje jako odměnu za svou ochranu, kterou jsem nesla s největší radostí, a dokonce i s pocitem hlubokého dluhu. Opravdu dbala na to, abychom nebyli přepláceni nebo oškubáni, a obecně všechny své záležitosti vedla s krajní šetrností.

Jednoho letního večera, docela pozdního, jsme konečně dorazili do Londýna v našem poklidném kočáře, byť taženém šesti koňským spřežením. Když jsme projížděli rozlehlými ulicemi k našemu hostinci, hluk kočárů, shon, davy chodců – zkrátka, dosud nevídaný pohled na ulici hlavního města s obchody a domy mě okamžitě zasáhl a okouznil.

Představte si však všechnu mou hrůzu a překvapení z rány – naprosto nečekané – která mě postihla, jakmile jsme dorazili do hotelu a vyzvedli si zavazadla. Kdo si myslíte, že ji způsobil? Ester Davisová, moje společnice a ochránkyně, která se o mě během cesty tak dojemně starala; moje jediná opora a přítelkyně, jak si pamatuji, na tomto naprosto neznámém místě, se mnou najednou začala zacházet s takovým chladem, jako bych se pro ni stala strašlivou přítěží.

Místo aby mi i nadále poskytovala svou péči a dobré rady, na které jsem se spoléhala a které jsem potřebovala víc než kdy jindy, se zřejmě rozhodla považovat se za zbavenou všech závazků vůči mně, když mě bezpečně dopravila do našeho konečného cíle. A představte si, ona, domnívající se, že její chování je zcela přirozené a normální, mě začala objímat na rozloučenou, zatímco já byla tak šokována, tak ohromena,

že jsem nedokázala ani slovem vyjádřit, jak moc jsem doufala a spoléhala na její zkušenosti a znalosti místa, kam mě přivedla.

Stála jsem tam, ohromená a oněmělá, což nepochybně připisovala jen zármutku z rozloučení, dokud jsem se poněkud nevzpamatovala pod proudem rad, které se jí lily z úst jako kbelík studené vody: že teď, když jsme bezpečně dorazili do Londýna a ona se musí vrátit domů, mi radí, abych si co nejdříve našla bydlení; že není důvod k obavám nebo starostem, protože v hlavním městě je více míst než farních kostelů; že mi radí, abych se obrátila na pronajímatelskou kancelář; že pokud uslyší o něčem vhodném, najde mě a dá mi vědět; že si mezitím musím někde najít byteček a dát jí svou adresu; že mi upřímně přeje štěstí a doufá, že se budu vždy chovat slušně a nezneuctím památku svých rodičů. S tím odešla a nechala mě napospas se stejnou lehkostí, s jakou jsem byla svěřena do její ochrany.

Zůstala jsem takto sama, naprosto ztracená a bez jediného přítele, a náhle jsem si uvědomila hořkou krutost a realitu toho, co by se cizímu člověku mohlo jevit jako scéna loučení v malém pokoji v hostinci; a sotva se ke mně Ester otočila zády, když odcházela, přemožená beznadějným zármutkem na cizím a nepříjemném místě, jsem se rozplakala s bouřlivým proudem slz, zaplavilo se mi srdce velkým zármutkem, protože jsem se stále cítila nesvá a vůbec jsem si nedokázala představit, co mám dělat nebo jak se chovat.

Aby toho nebylo málo, přišel ke mně sluha a náhle se zeptal, jestli něco nepotřebuji. Na to jsem naivně odpověděla: „Ne.“ Pak jsem se zeptala, jestli by mi mohl říct, kde bych mohla přespát. Sluha odpověděl, že se půjde zeptat bytné, která se okamžitě objevila a suše mi sdělila, aniž by považovala za nutné se ptát na důvody mého zjevného zoufalství, že mi na tu noc za šilink opatří postel. Pak však vyjádřila naději, že v hlavním městě určitě mám přátele (načež jsem si hluboce a beznadějně povzdechla!) a že se ráno o sebe budu schopna postarat sama.

Je neuvěřitelné, v jakých maličkostech může člověk najít útěchu v největším zármutku. Pouhá představa postele, ve které bych mohla spát, zmírňovala mé zármutky; považovala jsem za hanebné ji přiznat, že se ve městě nemám na koho spolehnout, a tak jsem se rozhodla, že brzy ráno půjdu do agentury, jejíž adresa byla uvedena na zadní straně poznámek, které mi dala Ester. Doufala jsem, že se tam dozvím o jakémkoli vhodném místě pro venkovskou dívku, jako jsem já, a o místě, kde bych si mohla prozatím vystačit s bydlením, dokud mi vydrží úspory; co se týče Ester, tak mě často ujišťovala, že se na ni mohu vždy spolehnout; že mi pomůže nějaké peníze získat. Navzdory všemu jsem v její pomoc nadále doufala; navíc jsem usoudila, že na jejím chování není nic neobvyklého a že jen kvůli své neznalosti života a nezkušenosti jsem zpočátku všechno viděla v nepříznivém světle.

Druhý den ráno jsem se tedy oblékla tak úhledně a čistě, jak mi můj více než skromný šatník dovolil, nechala jsem tam kufr, svěřila ho do péče bytné, a protože jsem už nepociťovala obtíže a obavy, které by, jak by si člověk myslel, měly přemáhat venkovskou dívku, které sotva bylo patnáct let, statečně jsem se vydala hledat vytouženou kancelář.

Kancelář vedla starší žena, která seděla za pultem s velkou knihou záznamů, udržovanou v dokonalém pořádku, a několika svitky obsahujícími adresy zaměstnavatelů, kteří byli klienty kanceláře.

Přistoupila jsem k této důležité osobě, aniž bych zvedla oči a nevšímalas si lidí kolem sebe, kteří sem přišli se stejným účelem jako já, hluboce jsem se uklonila a koktajíc jí vysvětlila, o co jde.

Poté, co si mě vyslechla a na první pohled z mé postavy posoudila, co představuji, dáma s vážností a povýšeností nějakého ministra, aniž by se uráčila odpovědět, požadovala, abych jí předem zaplatil šilink. Pak mi sdělila, že míst pro ženy je nyní krajně málo a že pro mě bude ještě obtížnější najít si zaměstnání, protože soudě podle mé křehkosti nejsem vhodná pro těžkou práci; pak se však uráčila dodat, že pro mě něco vyhledá ve své knize, abych ještě neodcházela, ale počkala stranou, zatímco vyřídí obchody s několika klienty.

Odešla jsem a zůstala stát o kousek dál, doslova zmrazená jejími slovy, která mi s vražednou jistotou načrtávala tu nejbezútěšnější vyhlídku. Když jsem se trochu uklidnila a nabrala odvahu, s přáním se nějak rozptýlit od svých těžkých myšlenek, zvedla jsem hlavu a začala se rozhlížet po místnosti, když se mé oči setkaly s pohledem dámy (tak ji totiž pojmenovala moje naprostá prostoduchost), která seděla v rohu; měla na sobě sametovou mantilu (poznámka: uprostřed léta), sundala si čepec, buclatá jako peřina, dáma s rudým obličejem, nejméně padesátiletá.

Vypadala, jako by mě chtěla pohltit očima, prohlížela si mě od hlavy k patě, aniž by se musela obávat, že mě takový intenzivní pohled uvede do rozpaků natolik, že se začervenám. Pro ni to však bylo nejlepší doporučení, důkaz, že se pro její účely hodím. Nějakou dobu byl můj vzhled podroben tomuto přísnému zkoumání, které jsem se já sama snažila využít ve svůj prospěch, snažila jsem se hrdě držet hlavu, natahovat krk a dávat tváři co nejpříjemnější výraz. Nakonec se ke mně dáma přiblížila a promluvila se mnou s maximální zdvořilostí.

„Hledáš práci, zlato?“

„Ano, děkuji,“ s úklonou až k zemi.

Poté mi svěřila, že se rozhodla zůstat v kanceláři sama a vybrat si pomocnici; že si myslí, že bych se jí mohla hodit s trochou školení, které by mi mohla poskytnout; že už jen můj vzhled jí postačuje jako doporučení; že Londýn je velmi nebezpečné a zlé místo; že doufá, že budu poslušná a nebudu se stýkat se špatnou společností – zkrátka řekla vše, co leze z úst staré, zkušené městské kuplířce, ale co bylo zcela zbytečné v případě mě, prosté, nezkušené venkovské dívky, která se navíc třásla představou, že se stane pouliční tuláčkou, a která byla s radostí připravena přijmout jakoukoli nabídku slibující přístřeší, zvláště když nabídka přicházela od tak úctyhodné, urozeně vypadající dámy, neboť tak jsem si lichotivě představovala svou novou paní.

A tak jsem byla oblouzena přímo pod nosem dobré ženy, která kancelář vedla. Nemohla jsem si nevšimnout jejích chápavých úsměvů a grimas, ale ve své naivitě jsem usoudila, že vyjadřuje spokojenost s tím, že jsem tak rychle našla místo (až později jsem se dozvěděla, že si obě tyto babizny velmi dobře rozuměly, že kancelář byla ve skutečnosti tržiště holek, kam paní Brownová, moje bytná, často chodila hledat čerstvé zboží, které pak mohla nabízet svým klientům, samozřejmě s nemalým ziskem pro sebe).

Madame však byla ze svého zisku tak nadšená, že se obávala, že by jí kořist mohla nechtěně vyklouznout z rukou, a tak mě s pompou dovezla v drožce do hostince a sama nařídila, aby mi přinesli kufr, který byl doručen ihned, aniž by se ji ptali, kam a s kým odjíždím.

Poté Madame nařídila drožkáři, aby nás odvezl do obchodu v St. Paul's Court, kde mi koupila rukavice, a pak dala řidiči jinou adresu, sdělila mu svou adresu v *** Street, kde nás dovezl přímo ke dveřím. Cestou jsem se bavila posloucháním těch nejvěrohodnějších lží, z nichž ani slabika mi neřekla nic jiného než obrovské štěstí, že jsem se dostala do rukou madam, ne-li přítelkyně, a že nelze na celém světě najít laskavější ženy; takže jsem s největší sebedůvěrou překročila práh jejího domu a vzrušeně si slíbila, že jakmile se trochu usadím, spojím se s Ester Davisovou a řeknu jí, jaké úžasné štěstí jsem měla.

Můžete si být jisti, že můj příznivý dojem z domu se nezměnil ani po vstupu do atraktivního salónu, který se mi zdál velkolepě zařízený (do té doby jsem nikdy neviděla pokoje lepší než obyčejné pokoje v hostincích cestou do hlavního města). Byly tam dva pozlacené toaletní stolky a skříň s několika talíři na ozdobu, což mě překvapilo a utvrdilo v mém přesvědčení, že jsem musela vstoupit do velmi vznešené rodiny.

Zde moje paní jako první sehrála svou roli a řekla, abych se rozveselila a naučila se k ní chovat svobodně; že mě nebrala jako obyčejnou služku, která se rozpadá v únavné domácí práci, ale jako jakousi

společníci; že když se budu chovat jako hodná holka, udělá pro mě víc, než by udělalo dvacet matek; na to všechno jsem se jen hluboce a neohrabaně uklonila a řekla: „Samozřejmě!“

Pak paní zatáhla za zvonek a služebná v zástěře, ta samá, která nám otevřela vchodové dveře, otevřela.

„Tady, Marto,“ řekla paní Brownová, „právě jsem si najala tuto mladou dámu, aby se starala o prádlo. Bud' tak laskavá a vezmi ji nahoru a ukaž jí její pokoj. A varuji tě: musíš se k ní chovat se stejnou úctou, jako bys ses chovala ke mně, protože jsem si to dítě okamžitě oblíbila a nevím, co bych pro ni neudělala.“

Marta, ta stará nevrlá kočka, už dávno zvyklá na taková prohlášení, okamžitě pochopila jejich význam. Otočila se ke mně, udělala něco, co by se dalo považovat za poloviční úklon, a požádala mě, abych ji následovala. Vedla mě galerií a po dvou schodech nahoru do hlubin domu a ukázala mi úhledný pokojíček s okouzující postelí, v níž, jak mi Marta vysvětlila, budu spát s mladou dámou, sestřenicí mé paní, která ke mně bezpochyby bude velmi laskavá.

A s velkou vervou se okamžitě pustila do chvály své paní! Ach, jaká laskavá paní! A jaké štěstí jsem měla, že jsem ji potkala! A nic lepšího jsem si prostě nemohla přát! Tyto a další z těchto přeslazených výlevů by vyděsily kohokoli, jen ne takového prostáčka, jako jsem já, neznalého života, který bere všechno řečené doslova, a to přesně v tom smyslu, v jakém to bylo určeno mně. Marta, jak jsem si všimla, rychle pochopila, s kým má co do činění, takže to ve svém zpěvu nepřehnala, když si uvědomila, že pták je už spokojený ve své kleci a ani si nevšiml mříží.

Někde uprostřed těchto falešných popisů rozkoší obsluhy, které se mi mělo dostat, zazvonil zvonek a svolal nás dolů. Ocitla jsem se zpátky v témže salónu, kde byl nyní prostřen stůl pro tři osoby a s hostitelkou tam byla jedna z jejích oblíbenkyň, ctihodná hospodyně, jejíž

povinnosti zahrnovaly výcvik a zaškolování mladých hříbat, jako jsem já; proměňovala je v koně připravené k zapřažení a sedlání. Právě s ní, s očekáváním výcviku, jsem měla sdílet postel a aby jí byl přiznán větší význam, byl jí udělen titul sestřenice nejctihodnější paní – prezidentky této veřejné jezdecké školy.

Zde jsem podstoupila druhou prohlídku, která byla dokončena k naprosté spokojenosti paní Phoebe Ayresové, neboť tak se jmenoval mentor, který mi byl přidělen a jehož péči a výuce jsem byla od té doby svěřena.

Stůl byl již prostřen k večeři a paní Brownová, která si se mnou stále hrála jako se společníci, mě tónem, který nepřipouštěl žádné námitky, pozvala k večeři, přičemž rychle překonala můj slabý a plachý odpor, neboť já, ač jsem byla chudá ve svém věku, jsem považovala stolování u jednoho stolu se svou paní za něco mimořádného.

Konverzaci u stolu vedly převážně obě dámy, jejich řeč byla plná nejasností a výrazů, kterým rozuměly jen ony, čas od času mě přerušily, aby mě laskavě povzbudily, a ze všech sil se snažily ve mně posílit pocit spokojenosti s mou současnou situací, tady už neměly díky mé nezkušenosti se mnou hodně práce.

Bylo dohodnuto, že zůstanu nahoře několik dní, skrytá před zraky, dokud nebudou připraveny šaty vhodné pro mé postavení společnice paní; a oni se pečlivě snažili vysvětlit mi, jak moc záleží na prvním dojmu, který udělá můj vzhled a postava. Jak doufali, snadno jsem spolkla návnadu, kterou mi nabídla vyhlídka na výměnu venkovského oděvu za londýnskou parádu, a tak důvod mého odloučení nebyl zpochybňován. Pravdou však bylo, že paní Brownová neměla zájem, abych se s někým setkávala, ani s jejími klienty, dokud nenajde na trhu ochotného kupce mého panenství, které jsem, alespoň podle všeho navenek, vlastnila a které jsem dala do jejich služeb.

Ve svém vyprávění vynechávám různé nepodstatné detaily, a tak se od večere rovnou přesouvám k večeru, kdy jsem se ještě více přesvědčila o svém štěstí, a překypovala uspokojením z toho, jak snadno mohu těmto dobrým lidem sloužit. Po večeři, když se ocitla v pokoji se mnou a všimla si, že se zdráhám svlékat před lidmi, paní Phoebe propustila služebnou a přišla ke mně, začala mi rozepínat šaty a nechala mě, abych práci dokončila sama. Nakonec jsem se, červená studem, svlékla do noční košile a spěchala pod přikrývku. Phoebe se zasmála a okamžitě se usadila vedle mě.

Tvrdila mi, že jí je dvacet pět let. Soudě podle jejího vyžilého vzhledu vypadala asi o deset let starší, i když je třeba připustit devastaci jejího vzhledu způsobenou dlouhodobou jízdou na koni a horečnatými koupelemi, které ji už dovedly na pokraj zatuchlého, unaveného období, kdy kněžky jejího povolání už nemyslí na to, aby se ve společnosti ukazovaly, ale na to, aby byly poslušné.

Sotva se tato nedůstojná náhrada za mého opravdového milence, která nikdy nepromeškala příležitost oddat se své touze, usadila, okamžitě se otočila, objala mě a s velkou vervou mě políbila. Bylo to nové. Bylo to zvláštní. Přesto jsem si nedokázala představit, že by se za tím skrývalo něco jiného než čistá laskavost. Možná, pomyslela jsem si, se takto vyjadřuje sympatie v Londýně; okamžitě jsem se rozhodla, že nebudu zaostávat za svou laskavou společnicí, a tak jsem odpověděla polibkem a objetím se vší úzkostí, které může dosáhnout jen ta nejdokonalejší nevinnost. Phoebe, povzbuzena tím, okamžitě pustila ruce a přešla jimi po každé části mého těla, tu se dotýkala, tu mačkala, tu hladila, což mě spíše rozpalovalo a překvapovalo novostí a neobvyklostí pocitů, než aby mě znechutilo nebo vyděsilo.

Phoebe doprovázela své laskání projevy naprostého obdivu, což hrálo významnou roli v mém pasivním postoji k jejím návrhům; protože jsem neměla ponětí o hříchu, nebála jsem se žádného hříchu, zejména od někoho, kdo nenechával nikoho na pochybách o své ženskosti, a položila jsem ruce na její povislá prsa, která svou velikostí a tvarem s

naprostou jistotou naznačovala pohlaví své majitelky, alespoň pro mě, která se nikdy v životě nemusela srovnávat s ničím jiným.

Tak jsem tam ležela, uvolněná a bez stížností, dosud ve mně Phoebino drzé chování nevyvolalo žádné pocity, kromě zvláštního a dosud nepoznaného potěšení. Celé mé tělo bylo nahé a otevřené lehkovážným pohybům jejích rukou, které se jako mihotavý plamen šířily do každé mé části a svým teplem rozpouštěly každý ostrůvek a rokli, kde ještě přetrvával sněhobílý chlad.

Moje prsa – pokud je lze tak hlasitě nazvat - se daly srovnat se dvěma tvrdými, hustými, oteklými pahorky, sotva viditelnými a naprosto nereagujícími na laskání – krátce podržela svýma rukama, která sklouzla po hladkém povrchu až tam, kde už bylo možné cítit příjemnou hedvábnost chloupků, které tato místa pokrývaly ještě před pár měsíci a slibovaly časem vyrůst a skrývat pod svým obalem schránku nejcitlivějšího vzrušení, která byla – v tu chvíli – schránkou nejbezcitnější nevinности. Phobeiny prsty se hravě snažily kroutit a proplétat mladé úponky těchto výrůstků, které příroda stvořila jak k použití, tak k ozdobě.

Nespokojena však s těmito vnějšími půvaby, soustředila se nyní na hlavní místo, začala jemně štípat, nepozorovaně vsouvat prst a nakonec ho strčila přímo do nejtajnějšího místa; a nebýt v jejích zkušených pohybech nepozorovatelné pomalosti, která mě rozpalovala do takové míry, že všechny síly cudnosti nestačily odolat ohni, vyskočila bych z postele a zděšeně bych z takového podivného vpádu křičela o pomoc.

To se nestalo a její smyslné laskání rozdmýchalo nový plamen, který mi žhavě plápolal v žilách, jehož plná horlivost se však soustředila v nitru, předurčeném k tomuto účelu přírodou, kde nyní první cizí ruce zkoumaly, hladily, tiskly, svíraly mi rty, pak je znovu rozevřely a vkládaly prst, dokud „Au!“ nesignalizovalo, že mi způsobila bolest, kde úzkost neprošlapané cesty bránila dalšímu postupu. Zároveň z napětí

všech mých končetin, z jemných křečí, vzdechů, krátkých výpadů tato zkušená prostopášnice dokonale viděla, že mě její jednání spíše těší než uráží, a doprovázela ho nekonečnými polibky a výkřiky.

„Ach, jaké jsi krásné stvoření! Šťastný bude muž, který z tebe jako první udělá ženu! Ach, jak bych si přála být tím mužem!“

Tyto a podobné výrazy byly pronášeny šeptem přerušovaným vášní a doprovázeny polibky tak palčivými a horečnatými, jaké jsem nikdy nedostala od nikoho opačného pohlaví.

Já jsem byla mimo sebe: zdálo se mi, že se vznáším někde v polobezvědomí, všechno ve mně se měnilo, pocity, které jsem prožívala, byly tak nové, že na mě byly příliš. Mé vášnivé a rozrušené pocity byly tak chaotické, že mi bránily svobodně myslet. Z očí mi tryskaly slzy rozkoše a alespoň trochu ochladily žár, který mě úplně pohltil.

Phobi, tato dobře vycvičená plnokrevnice, která důvěrně znala všechny způsoby a metody rozkoše, se těšila ze své dovednosti v ochočování mladých dívek a oddávala se jednomu z těch rozmarů vkusu, které jsou nesporné. Ne že by muže nenáviděla nebo že by dávala přednost příslušnicím svého pohlaví před nimi, to ne; ale když se naskytla taková příležitost, její nasycení obyčejnými, univerzálními rozkoši a možná i tajná predispozice ji přiměly k myšlence maximalizovat rozkoš bez ohledu na pohlaví. Řídíc se tímto pravidlem a nyní plně přesvědčená, že její laskání mě dostatečně vzrušilo pro to, co potřebovala, Phoebe jemně stáhla prostěradlo dolů a já jsem viděla, že ležím úplně nahá, že mi vyhrnuje košili až ke krku, ale neměla jsem ani sílu, ani, přiznávám, touhu se bránit. Dokonce i barva, která mi rozkvetla na tvářích, svědčila spíše o vášni než o cudné skromnosti, když svíčka, ponechaná hořet (budte si jisti, že ne bezúčelně), zalila celé mé tělo plným světlem.

„Ne!“ bylo slyšet mumlat Phobe, „ne, má drahá dívko, neschovávej přede mnou všechny své poklady! A já potřebuji uspokojit své oči stejně, jako byly uspokojeny mé prsty a ruce... Ach, jak sladké je pro mé oči vychutnávat si toto malé jarně zbarvené prso! Dovol mi ho políbit... Nemůžu se na něj nabažit dívat... Dovol mi ho políbit ještě jednou... Jak je pevné, jak hladké, jak bílé!.. A jaký má jemný tvar!.. A tady, dole, jaká rozkoš! Ó-ó, dovol mi obdivovat tuto malou, hezkou, měkkou škvírku!.. Ó-ó-ó, už to nevydržím, je to nesnesitelné!.. Potřebuji... Musím...”

Pak mi chytila ruku a namířila ji... kam, snadno uhodnete. Jaký to byl rozdíl mezi tím, co se zdálo být totéž! Husté, bujné ochlupení označovalo ženu, která byla plně zralá, a prohlubeň, do které mi vrazila ruku, ji snadno pojala; Jakmile Phoebe ucítila mou ruku, začala se pohybovat sem a tam s takovou rychlostí a obratností, že jsem se vzpamatovala a stáhla svou vlhkou a lepkavou ruku teprve poté, co se Phoebe vzpamatovala a se dvěma nebo třemi křečovitými povzdechy, jako by z hlubin svého srdce, vyrazila vášnivě: „Ó-ó! Ó-ó-ó!“ – a přitiskla své rty k mým s polibkem, v němž jako by z jejích rtů vytryskla duše, a pak nás znovu přikryla prostěradlem.

Jakou rozkoš zažívala, nevím; ale vím, že se ve mně té noci objevily první jiskry sexuálního vzrušení, první náznaky orgasmu, a chápu, že seznámení a spojení se zlem, které existuje mezi našimi sestrami, se často ukáže jako stejně osudné pro nevinnost jako jakékoli svádění a zkaženost ze strany mužů.

Nicméně budu pokračovat. Jakmile se Phoebe uklidnila, což se mi ani v nejmenším nepodařilo, obratně vedla rozhovor a probrala se mnou každý bod, který bylo nutné k úpravě a objasnění plánů naší ctnostné hostitelky pro mě; z mých odpovědí, čerpajících z čisté a nefalšované povahy, si uvědomila, že by mohla dosáhnout jakéhokoli myslitelného úspěchu, kdyby jen vzala v úvahu, že to závisí na mé nevědomosti, důvěřivosti a ohnivé citlivosti mé konstituce.

Po poměrně dlouhém rozhovoru mě nechala samotnou a já usnula - jednoduše únavou a přemírou bouřlivých pocitů, k nimž jsem byla dohnána: tak mi samotná příroda (silně vzrušená a rozrušená ve mně bez jakéhokoli klidu či úlevy) ulevila sesláním jednoho ze svých sladkých snů, jehož léčivá síla v žádném případě není horší než účinek toho, co se děje ve skutečnosti.

Probudila jsem se kolem desáté hodiny ranní, zcela svěží a veselá. Phoebe vstala dříve a laskavě se mě zeptala, jak se cítím, jak jsem si odpočinula a jestli bych si dala snídani – to vše opatrně, protože se bála, že ještě zhorší rozpaky, které si všimla, když jsem se s ní setkala pohledem, nebo jakoukoli narážku na scénu, kterou jsem měla tu noc v posteli. Řekla jsem, že pokud jí to nebude vadit, hned vstanu a udělám jakoukoli práci, kterou mi uráčí zadat.

Phoebe se usmála. V tu chvíli služebná přinesla podnos se vším, co jsem potřebovala k čaji, a sotva jsem se stihla převléknout, když do pokoje vešla sama moje paní. Byla jsem si tak jistá, že mě alespoň pokárá, ne-li přímo pořádně vynadá, za to, že jsem se probudila tak pozdě, že jsem byl téměř zklamaná, když jsem slyšela jen chválu na čistotu a svěžest svého vzhledu. Byla jsem „poupě krásy“ (to byl její styl), „a jak moc by mě všichni slušní lidé obdivovali!“

Na to všechno, ujišťuji vás, jsem reagovala v souladu se svým vzděláním: mé odpovědi byly tak naivní a hloupé, jak moje matrony očekávaly; hloupost je bezpochyby těšila více než jakýkoli důkaz mého osvícení a znalostí.

II.

Dali jsme si snídani. Nádobí k čaji bylo okamžitě uklizeno a do pokoje

byly přineseny dvě hromady prádla a elegantní župan – zkrátka vše potřebné k tomu, abych se, jak to říkali, plně oblékla.

Jen si představte, madam, jak mi radostí poskočilo srdíčko, když jsem spatřila bílou lesklou látku vyšívanou stříbrnými květy (samozřejmě vypranou, ale pro mě to platilo za bezvadně novou), čepec z bruselské krajky, střevíčky s tkaničkami a stuhami a všechno ostatní, všechny tyto použité oděvy, náhodou získané v jediném okamžiku péčí a podnikavostí dobré paní Brownové, v jejímž domě se už našel kupec pro mě, který měl ocenit mé půvaby, neboť trval nejen na předběžné prohlídce, ale také na svém okamžitém uspokojení, pokud by se mu zboží hodilo; neboť, jak si ne bezdůvodně myslel, je absurdní doufat, že na tak nechvalně známém místě, jako jsem se ocitla, lze bezpečně zachovat tak pomíjivé zboží, jako je čistota a panenství.

Úkol obléknout mě a nalákat na trh připadl Phoebe, která to zvládla, ne-li dokonale, tak alespoň uspokojila všechno kromě mé netrpělivosti vidět se oblečenou. Když bylo s tím hotovo a já se zahlédla v zrcadle, já, nepochybně příliš spontánní, příliš nezkušená, jsem se ani nepokusila skrýt svou dětskou radost ze změny – změny, abych byla upřímná, k horšímu, protože úhlednost, snadnost a jednoduchost rustikálního oblečení mi slušely mnohem lépe než zdobené, nepohodlné, křiklavé oblečení, které – a já to nemohla skrýt – na mně vypadalo cize.

Phobeiny komplimenty, které však nezapomínaly na její služby při oblékání, mě ani v nejmenším neposílily v původním přesvědčení, které jsem vždycky vyznávala ve vztahu k sobě samé, což, říkám vám bez jakékoli marnivosti, alespoň svědčilo o mém vkusu, který se vám může hodit i nyní k nakreslení velmi nelichotivého portrétu mého já.

Byla jsem vysoká, a přece ne příliš vysoká na svůj věk (už jsem říkala, že mi bylo sotva patnáct); postava štíhlá, pas štíhlý, všechno na mně lehké a volné a nepotřebovalo žádnou oporu ani zapínání; vlasy zlatočervené barvy, hebké jako hedvábí, mi splývaly v přirozených

kudrlinkách kolem krku, aniž by jakkoli narušovaly čistotu a bělost mé hladké pleti; tvář jsem měla poněkud rudou, ačkoli její rysy byly dostatečně jemné, a její kulatost narušoval jen důlek na bradě, který nijak zvlášť nekazil dojem; oči, černé, jak si jen lze představit, byly spíše zahaleny malátností a melancholií než zářily, i když, jak mi bylo vysvětleno, byly chvíle, kdy se velmi rychle rozhořely ohněm; pečlivě jsem se starala o své zuby a ty – malé, rovnoměrné, bílé – byly v dokonalém pořádku; moje vysoká hrud' naznačovala spíše sliby než již odlité tvary kulatých, pevných polokoulí, připravených své sliby dodržet v nejbližší budoucnosti.

Zkrátka, měla jsem všechny atributy krásy, které jsou všeobecně ceněny. Moje ješitnost se brání apelovat na svrchované soudce – naše muže – o potvrzení těchto slov, ale všichni, alespoň ti, které jsem znala, mi dávali vysoké známky (i mezi ženami se našly ty, které nade vše popíraly mé spravedlivé hodnocení, zatímco se našly i ty, které mě chválily poněkud zvláštním způsobem: snažily se zlehčovat určité vlastnosti mé osobnosti nebo postavy právě tam, kde jsem byla zjevně lepší). Jsem ochotna přiznat, že taková sebechvála zní příliš silně. Nebyla by to však z mé strany nevděčnost vůči přírodě, která mě obdařila vším, čemu vděčím za tu nejvzácnější blaženost radosti a života, kdybych si – v přehnaném záchvatu skromnosti – pomyslela, že o jejích tak štědrých darech nepronesu ani slovo?

Nuže, tak jsem se oblékla a tehdy mě nenapadlo, že tato radostná nádhera oděvu není nic jiného než ozdoba oběti před porážkou, ale v prostotě duše jsem vše připisovala přátelskosti a laskavosti drahé a laskavé paní Brownové, která, jak vždycky zapomenu zmínit, pod záminkou lepší ochrany mých peněz mi bez váhání vzala tyto drobnosti (jinak si teď takovou sumu nedokážu představit), které mi zbyly po všech výdajích na mé stěhování.

Poté, co jsem se chvíli obdivovala v zrcadle (nejvíc mě zaujaly mé nové šaty), jsem byla pozvána do salónu, kde mě stará paní přivítala a popřála mi, abych si oblékla nové šaty a byla šťastná, protože, jak mě

bez jakýchkoli rozpaků ujistila, mi šaty sluší, jako bych celý život nosila jen elegantní a vznešené oblečení; mohla by snad něco takového říct a jen doufat, že to ve své bezmezné hlouposti všechno spolknou? Zároveň mě představila dalšímu svému bratranci (podle vlastního výběru), staršímu pánovi, který vstal, když jsem vstoupila do místnosti, a když jsem se uklonila, pozdravil mě a zdálo se, že ho zarmoutilo, když viděl, že jsem mu k polibku nabídla jen tvář, chybu, kterou okamžitě opravil tím, že se s vroucností přitiskl k mým rtům, která mě, stejně jako celá jeho osobnost, v žádném případě nenaladřovala k vděčnosti, neboť, říkám vám, nic se nemohlo srovnávat s jeho vzhledem co do odpudivosti a nevksu – slova jako „ošklivý“ a „odporný“ jsou příliš slabá na to, aby to byť jen přibližně popsala.

Představte si muže hodně přes šedesát, malého a křehkého, s kůží žlutou jako mrtvola a obrovskými vypoulenými očima, které zírají, jako by ho někdo škrtil. Nebyly to zuby, ale spíše tesáky, které mu dělaly ústa obrovská a obklopená šeříkovými rty voněla jako nočník. V jeho úsměvu se skrývalo něco hluboce nepříjemného, co z něj dělalo naprosto hrůzostrašného člověka, ne-li monstrum, nebezpečného pro každou ženu. A toto stvoření, tato posměšná karikatura lidské bytosti, toto monstrum bylo tak slepé ke své vlastní ošklivosti, že věřilo, že se narodil k rozkoši, a věřilo, že žádná žena neodolá jeho kouzlu.

Kvůli takovým představám utrácel značné sumy peněz za ty nešťastnice, které se dokázaly ovládat a předstírat k němu lásku. S těmi, kterým chyběla dovednost nebo trpělivost skrýt znechucení, které v nich vyvolával, zacházel hrubě a extrémně brutálně. Spíše impotence než přirozená nutnost ho nutila hledat vzrušení v rozmanitosti. Pokoušel se vystoupat k výšinám blaženosti zvrácenými prostředky, ale častěji se ocitl v situaci, kdy mu v tom bránil nedostatek síly potřebné k tomuto výstupu. V těchto případech ho vždy přemohl záchvat vzteku, který vypustil na nevinné objekty svých krátkodobých tužeb.

Právě takovému monstru mě moje dobrodinka, dlouholetá jeho dodavatelka, odsoudila k jeho zábavě. Speciálně mě zavolala do salónu, aby si mohl zboží pořádně prohlédnout. Postavila mě před něj, otočila, sundala mi šátek a upozornila ho na zdvihání a klesající tvar mých prsou, které se právě začínaly plnit masem; pak mě nechala projít a aby oživila výčet mých půvabů, dovolila si poznamenat i rustikální drsnost mé chůze. Zkrátka, nepřehlédla ani jednu položku ve své koňské klasifikaci, na kterou pán reagoval jen laskavým souhlasným pokývnutím a přitom na mě upíral pohled, v němž bylo cosi kozího nebo opičího. Čas od času jsem na něj koutkem oka letmo pohlédla a pokaždé jsem narazila na palčivý, chamtivý, vypoulený pohled, samotné ztělesnění čistého strachu a hrůzy, které mě donutilo se okamžitě odvrátit, což on bezpochyby ve své duši připisoval ničemu menšímu než neposkvrněné skromnosti, nebo alespoň jejímu projevu.

Brzy mě však propustili a odvedli do mého pokoje pod dohled Phoeby, která mě nenechala ani na krok ani na okamžik o samotě. Občas se líně pouštěla do výkladů, jejichž význam by pochopil každý, kdo nebyl idiot, na scéně, které jsem byla přítomna; ale ke své hanbě se přiznávám, že jsem byla tak strašně hloupá, či spíše tak mimořádně prostoduchá, že jsem stále nechápala záměry paní Brownové a neviděla jsem nic tak hrozného na její sestřenici-mentorce: ačkoli se chovala hanebně a hrozně, nebylo mi do toho nic, kromě toho, že pocit vděčnosti k mé dobrodince mě nutil projevit úctu všem jejím sestřenicím a bratrancům.

Phoebe se mezitím rozhodla přijít na kloub tomu, co se mi v srdci rýsuje ohledně tohoto obludného gentlemana, a zeptala se mě, jestli bych chtěla mít za manžela takového ušlechtilého gentlemana? (Myslím, že ho nazvala ušlechtilým gentlemanem, protože se doslova topil v krajkách.) Odpověděla jsem jí zcela upřímně, že jsem na manžela vůbec nepomyslela, ale kdybych si musela vybrat, určitě bych hledala někoho, kdo by mi byl rovný věkem! Měla jsem pocit, jako by mě můj odpor k této odporné, hnijící nestvůře obracel proti všem „ušlechtilým

gentlemanům“ obecně, jako by se mi v mysli ujala představa, že všichni lidé jeho kruhu a postavení jsou stejně odporní jako tato nestvůra!

Phoebe nebyla z těch, co by se tak snadno vzdávala, a nepokusila se přestat se snažit mě jakkoli uklidnit a obměkčit z hlediska nutnosti mého ubytování v tomto pohostinném domě; a když mluvila o sexu obecně, neměla důvod zoufat si z mé neústupnosti, protože měla dostatek důvodů k jistotě, že ode mě bez větších obtíží získá ústupnost, kterou požadovala. Byla však příliš zkušená na to, aby si neuvědomila, že odpor, který jsem cítila konkrétně k tomu ošklivci, by se mohl stát překážkou, kterou nebylo tak snadno odstranit, pro dokončení jejich transakce a mém prodeji.

V této době se madam Brownová již dohodla s chlípým starým kozlem. Podmínky, jak jsem se později dozvěděla, byly: padesát guinejí předem, jen za výsadu, že si na mně bude moci svobodně vyzkoušet své kouzlo, a dalších sto za úplné uspokojení jeho tužeb poté, co bude mé panenství dobito; co se mě týče, vše bylo ponecháno na jeho uvážení, v závislosti na jeho dispozici a štědrosti. Bezbožná smlouva byla takto uzavřena a pán se tak dychtil ujmout se jí, že mě přesvědčil, abych ho ještě ten den pozvala na čaj. Neposlouchal žádná varování ani výmluvy: že ještě jsem nebyla připravená a zralá na takový útok, řekli mu, že jsem příliš nezkušená, koneckonců jsem v domě strávila sotva dvacet čtyři hodin – všechno marné. Chtíč je vždy netrpělivý a ješitnost starému muži bránila předvídat cokoli víc než obvyklý dívčí odpor v takových případech; odmítl všechny nabídky na odklad a osudná zkouška byla tak – bez mého vědomí – stanovena na ten samý večer.

U večere se paní Brownová a Phoebe snažily jedna druhou předčit ve chválení svého úžasného bratrance a v plánování štěstí, které by potkalo ženu, jež upoutala jeho pozornost; vynaložily veškerou horlivost své výmluvnosti, aby mě přesvědčily: „Tento pán se do mě na první pohled strašlivě zamiloval... udělá mě šťastnou na celý život, pokud budu rozumná dívka a neuříznu větev, na kterou si můžu

sednout... Musím věřit jeho cti... Budu navždy zaopatřena a pojedu do zahraničí v kočáře“ – takovými nesmysly zatočily hlavu té hloupé holčičce, kterou jsem tehdy byla.

Naštěstí však tentokrát byl odpor ve mně tak hluboce zakořeněn a každá vlákna mé bytosti se proti němu bouřila tak rozhodně, že jsem, nezkušená v umění skrývat své vlastní city, nenechala dámy bez naděje, že jejich chráněncem u mě dosáhne úspěchu, alespoň ne snadno. Mimochodem poznamenám, že i moje sklenice se plnila velmi rychle a velmi často: doufali, že se s jeho přátelskou pomocí včas důkladně zahřeji na nevyhnutelný útok.

Tak mě drželi u stolu docela dlouho a kolem šesté hodiny večer, když jsem se odebrala do svých komnat a byl prostřen čaj, vešla moje ctihodná hostitelka, následovaná zrudou, který se jako obvykle šklebil. Jeho tíživá přítomnost ve mně probudila všechny pocity odporu a znechucení, které ve mně vyvolal jeho první příchod.

Když se posadil naproti mně, nepřestal na mě celou dobu, co jsme pili čaj, upírat zrak, a to tak silně, že jeho pohled ve mně vyvolával strašlivý zmatek, známky toho stále připisoval mé plachosti, bázlivosti a nezvyklosti na společnost.

Dali jsme si čaj. Rozmrzelá stará paní uvedla jako důvod, proč nás musela opustit, naléhavou záležitost (což byla pravda), a vyjádřila upřímné přání, abych se s jejím bratrancem bavila až do jejího návratu, pro dobro nás obou.

Pak se slovy: „A vy, pane, prosím, buďte velmi laskavý a opatrný k naší drahé maličké,“ odešla z místnosti a nechala mě s úžasem zírat. Její odchod byl tak ukvapený, že jsem se ani nestihla bránit.

Zůstali jsme sami a při této myšlence jsem náhle cítila, jak mnou proběhlo mrazení. Byla jsem tak vyděšená, sotva jsem chápala proč nebo čeho bych se měla bát, že jsem nehybně seděla na pohovce u